

Kraft til at gjøre det, saa har det efter min Overbevisning væsentlig — ja jeg tør næsten sige udelukkende, været begrundet deri, at der var til Stede rundt om en Forbitrelse over den uheldige Maade, hvorpaa det numerisk overmægtige Parti heri Landet var optraadt i politisk Henseende. Man har efter min Formening, hvorpaa jeg aldrig har lagt Skjul, gjort sig skyldig i forskjellige Feiltagelser i flere Henseender, i en uklar og uheldig Optraeden. Jeg vil ikke tage i Betænkning at sige, at da man troede sig fikker i Besiddelse af Magten, har man gjort sig skyldig i Misbrug af denne Magt, og jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at det var i Kraft af den Reaktion, som denne Optraeden har fremkaldt, i Følge den Misbilligelse og Forbitrelse, som mange Steder har været til Stede i den Anledning, at man fra Regjeringspartiets Side har øst Mod og Kraft til at gjøre, hvad man har gjort. Der har været en almindelig Mening om, at det lunde ikke vedblive at gaa, som det var gaaet, det var galt; det maatte være anderledes. Man fandt, det var berettiget, at der traadtes op derimod med Kraft, og man var saa gennemtrængt af denne Følelse, at man mer eller mindre lukkede Døren for de Midler, som brugtes for at naae til et Maal, som man i og for sig billigede. Men forholder det sig saaledes, da vil jeg sige, at man ogsaa skal huske paa, at, om man end hidtil har staaet, som jeg oftere har sagt, som Seirherrer, er Seiren ikke endelig vunden eller bragt i Land, førend man har faaet den endelige Fred affluttet. Saalænge Kampen varer, er man udsat for alle Kampens Omstiftelser; og det, som tegner til at blive en stor Seir, kan da let ende med det Modsatte. Jeg ønsker ikke dette. Digesom jeg paa ingen Maade kan ønske, at mit Lands Følterepresentation eller nogen Del deraf skulde nedtrykkes eller ydmyges, og ligesom jeg bestandig — tror jeg — trods Nogen, har været om Kongens Prærogativer, saaledes har det altid været og er endnu min Mening, at det er en Ulykke for et Land, naar der er en svag eller lidet respekteret Regjering. Altsaa kan jeg paa ingen Maade ønske, at Regjeringen i Virkeligheden skulde lide et saadant Nederlag, som vilde svække hele Regjeringens Anseelse, og derfor skulde det gjøre mig ondt, om man ved at for-

summe et gunstigt Øieblik til at bringe Seirens Frugter i Land, udsatte sig for disse Omstiftelser i Kampen, hvortil jeg hentydede. Og det er min Tro, at man udsætter sig for disse Omstiftelser, dersom man lader sig forlede til Noget, som Modstanderne tidligere have gjort, nemlig maasse at misbruge sin store Magt. Jeg vil tillade mig at henstille til nærmere Overveelse, om man virkelig tror, at det kan gaa an i Længden at beholde de provisoriske Love gjemte i Landstthinget, i Landstthingsubvalget, om man virkelig tror, at det kan gaa ikke blot 3, men 4, 5 Aar, maasse længere, at gjøre det umuligt for Folkethinget at komme til at øve den Indflydelse med Hensyn til de provisoriske Love, som der dog utvivlsomt efter Grundloven tilkommer Folkethinget. Hvor kan man tro, at det i Virkeligheden kan gaa saaledes? Det seiler ikke, at Mange maa vide, at der hos mange fuldstændig paalidelige og loyale Høirefolk er begyndt at komme en Følelse af Undseelse op over, at disse Love bestandig gjemmes i Landstthinget. Dersom man nu ogsaa lader denne Session gaa til Ende, bevarende de provisoriske Love og gjørende fremdeles paa lignende Maade, tror jeg, at denne Misstemning vil blive stærkere. Det, der overalt fremkaldte Misbilligelse af Folkethingets Optraeden, det var jo, at Folkethinget, som man mente, gif frem paa en henlynsløs Maade. Men naar Folkethinget følger den Vej, det har betraadt efter min Formening allerede i forrige Samling, men utvivlsomt i denne, at indlade sig paa saglig Forhandling af de enkelte Sager, vil den største Velvillie til paa de enkelte Sager, ogsaa hvad Realiteten angaar, at komme Regjering og Landstthing i Møde; naar det behandler Finansloven og giver saa gode og rundelige Bevillinger, som man tidligere just ikke kjendte til Stadighed; naar Folkethinget vedbliver at følge den Vej og giver tilkjende baade i Ord og i Gjerning sin Beredvillighed til at komme overens om de Tvistepunkter af politisk Natur, som synes at gjøre en Forstaaelse umulig — tror man saa ikke, at saa vil der være al Grund til at frygte for, at Stemningen skal vende sig, og at man skal sige: Nei, nu er det Høire eller Regjeringen, der begynder at faae Uret; nu er Venstre begyndt at blive rimeligt og medgjørligt, nu gaar man for vidt? Man